

- ETNA -

Prvi elektronski časopis za satiru

aforizmi, poezija, proza, epigrami, prikazi, karikature

Beograd, 01. april, 2001. Broj 1. Godina I

Kosovo nije izgubljeno. Nađeno je u Velikoj Albaniji.

Aleksandar Čotrić

- Šta Amerikance briga šta mi radimo u svojoj zemlji.
  Ni mi se ne mešamo u njihove stvari oko Kosova.
- Konferencija za novinare je prekinuta jer su se u salu ubacili i neki novinari.
- Ne volim vođu od kada je izgubio rat, ljude i teritorije.
  Odmah sam ja njega pročitao.
- Žilav je ovo narod - reče lešinar.
- Za razliku od onih debila Amerikanaca i ove đubradi iz Evrope, mi ne mrzimo nijedan narod.
- Sada radim u mrtvačnici.
  Nisam ti ja imao stomak za policajca.
- Saveznici dolaze.
  Molimo vas da siđete u skloništa.

Momčilo Mihajlović

- Narod ih je izabrao, a bager prokrčio put do ambasada širom sveta.
- Mi smo rođeni kosmopoliti: ne znamo ko smo - a bavimo se politikom!
- Nemoj sad me vređaš!
  Nisam ti ja predsednik!
- Život u Srbiji je kao aforizam: kratak ali ubitačan!
- Mi smo našu istoriju pisali krvlju.
  Nismo mogli da nađemo jeftinije maslilo.
- Strašni sud je bio generalna proba za nezavisno sudstvo u Srbiji.
- U paklu je svaki dan: dan posle.

Tomislav Trbojević

- Ne postoje genocidni narodi.
  Mi smo ih istrebili.

Aleksandar Čotrić

- Imam devet života, ali to u Srbiji ode preko noći.
- Stavite glavu na panj i recite šta vas muči.

Goran Dokna

- Nakon rata revolucija je pojela svoju decu...
  Ovo što je danas na vlasti jeste rezultat proseca varenja!
- Samo kod nas dan počinje sa Politikom.
  Ostatak sveta daje prednost doručku!

Zoran Milić

- Kod nas nije bilo političkih zatvorenika, a nekima je čak i smanjena kazna.

Đorđe Otašević

- U totalitarnom sistemu svaka smrt je prirodna!

Rade Jovanović

- Mi smo dostojanstven narod.
  Mi nikad sami ne tražimo humanitarnu pomoć.

Slobodan Simić

Srpsko-crnogorski dijalog nikako da počne.
Zato što govorimo istim jezikom.

Aleksandar Čotrić

Bomba u kuću.
Mir u kući!

Raša Papeš

DISKONT SRBIJA

Srbiju su eSPeeSno
opelješile barabe -
ništa nije ostalo
pa je sve za džabe!

Nema gasa, nafte, zlata,
nema posla - pa ni plata!
Džabe šećer, džabe ulje
novčanici prazni zvrje...
Nema ničeg - pa ni struje!

A kad nema struje, zna se:
ne rade elektronske kase...
A tek tada sve u vodu pada:
i promet i obrt i zarada!

Pošteni se na to krste
barabama sve to prija:
sve raznesu i obrste
pa na dražbi uzvikuju:
DISKONT SRBIJA!!!

Tomislav Trbojević

Godinama je
dizao glas protiv
bivšeg režima.
Ponekad se čulo
i van kupatila.

Đorđe Otašević

PRILAGOĐAVANJE

Kad su počele restikcije stuje, sve sam to vrlo teško podnosio. Neverovatno je koliko smo vezani za tu tekovinu savremene civilizacije i koliko naš život zavisi od te diskretne tihe sile. Topla voda, grejanje, kuvanje, čitanje, gledanje, slušanje i mnoge druge stvari i funkcije neraskidivo su vezane za njeno visočanstvo struju. Na žalost, restrikcije su bile redovne i neumoljive pa sam se kao i mnogi građani počeo prilagođavati. Pažljivo sam pratio raspored isključenja i sve bitne i neophodne stvati planirao sam za period između restrikcija.

Svakako najteže su mi padale večernje restrikcije jer jednostavno nisam znao šta da radim sa sobom u mrklom mraku. Čitanje uz sveće bilo je naporno, slušanje tranzistora na baterije monotono a razgovor sa ukućanima kratkotrajna razonoda, tako da sam polako ali sigurno počeo da ležem sve ranije i ranije. Uskoro mi je to prešlo u naviku pa sam se na spavanje spremao već posle prvog sutona. Neminovno sam se i budio vrlo rano, već posle prvog svitanja i sve je to bilo sasvim normalno i neupadljivo do prethodnog jutra.

Tog jutra sam se probudio kao i obično u cik zore a onda me je neka nezadrživa sila digla iz kreveta i onako u pižami izvukla pravo u dvorište. Nezadrživa sila me je vukla i dalje do same ograde, i ja sam iz mesta skočio na samu ogradu. Ne obazirući se na prolaznike i komšije, zakukurikao sam iz sveg glasa.

Slobodan Simić

Postavili smo carine
prema Crnoj Gori i Kosovu.
To se, valjda, zove
funkcionalna federacija.

Aleksandar Čotrić

PISMO CRNOGORSKOM PRIJATELJU

Šta 'oćeš, lenčugo?!
'Oćeš državu, a ?! To bi ti hteo, lelemude, da imaš svoju privatnu državu! Samo ti još to fali! Nije ti dosta što imaš divno more i one divne planine, nije ti dosta što imaš dobra kola i mobilni, nije ti dosta što imaš veću platu i to u markama. Ma jok! 'Oćeš državu! Ništa manje! I to, pazi ti njega, neće običnu, nego baš samostalnu državu!

A čime si ti to, lenčugo jedna nezahvalna, zaslužio? Šta si ti uradio, pridoneo, priložio, da bi imao svoju državu?! Ništa! Ja ću ti reći!! Ništa ti, lenji Gašo, nisi uradio. Prstom ti nisi mrdnuo! Sedeo si pod smokvom, pušio skupe cigare koje i švercuješ, pio "Nikšićko" pivo i lozovu rakiju, i otimao naše pare. Da, da, dripac jedan, pljačkao si nas trudbenike, nas udarnike, koji smo teškom mukom štedeli svaki dinar da bi mogli da se malo odmorimo na tvom bogomdanom moru. Ti si nas, lešinaru, sačekivao još na stanici, odvlačio u neke memljive jazbine sa pogledom na prostrt veš, naplaćivao papreno svaki gutljaj i zalogaj, svaku kap i zračak. Drao si nas, gulikožo, a da pri tom iz svoje hladovine nisi mrdao.

Mi se nikad nismo bunili. Nikad. Ni što je krevet truo, ni što nema vode, što ne radi kupatilo, nismo se žalili ni što nam našu hranu prodaješ tri puta skuplje. Nikad ni jednu reč nismo rekli. Davali smo i šakom i kapom, i kad treba i kad ne treba. Ali sad si preterao! Sad si prevršio meru! Sve nam uzmi, bre, sve nam traži, al' nam državu ne diraj!

Država je nama, razbojniče, smisao života. Suština života. Razlog života. Nas ne interesuju sitna ljudska zadovoljsta, pare, kuće, kola, čak ni porodica. Nas interesuje samo država. Mi za državu ubijamo i mi za državu ginemo. Znaš li ti, otpadniče, da smo mi sahranili više ljudi zbog države nego što ta tvoja jada ima stanovnika. Znaš li ti da se mi godinama danonoćno borimo za državu i to sami protiv svih i sami protiv celog sveta. Ništa nama nije teško i strašno kad se o državi radi. I sad si ti, umobolni, našao nama, NAMA bre, da tražiš državu!

Moramo te ubiti, nema nam druge. Ništa nemoj da se čudiš i zgranjavaš, moramo da te ubijemo. Nema priče, nema razgovora, pusti ti to. Šta ima da pričamo sa separatistom? Moramo te ubiti.

A prvo ćemo da te izgladnimo. Nećemo ti dati ni leba, ni mleka. Ako ne crkneš od gladi, ukinućemo ti lekove. A ako ne crkneš ni od boleština, moraćemo da te ubijemo konkretno. Mora tako s' tobom.

Zato ti poslednji put kažem: ostavi se ćorava posla! Ne pominji državu, ne traži državu, ne maštaj o državi. Ti si sa nama, i sa nama moraš ostati. Ti si nama jedini ostao, i ne možemo te pustiti. Ako ti odeš, mi više nismo mi. Kakva nam je to država u kojoj smo mi sami. Nismo mi to naučili, nismo mi na to spremni, nismo se mi za to borili. Nama je država vredna samo ako nismo sami. Takvi smo ti mi ljudi.

Nemoj da se zavaravaš što su nam svi otišli. Nemoj da te to povuče. Nemoj da ti se učini da je to lako. Svi koji su od nas otišli još ližu krvave rane. Više smo ih pobili nego što ti imaš kose na glavi. Nemoj da se zavaravaš da je to tako lako i jeftino. Skupa je to cena i plaća se glavom.

Nemoj otići. Ti si nam jedini ostao. Biće nam lepo zajedno. Živećemo kao nekad. Ti sedi u hladovini koliko hoćeš, pijuckaj pivo, puši i uživaj. Mi ćemo pošteno sve plaćati, donosićemo ti sira i kajmaka, biće i dobre šljive, nikad ti kusur nećemo tražiti, nikad konobara nećemo zvati. Biće opet kao nekad. Samo nemoj otići. Nemoj, molim te.

Mi ne možemo sami sa sobom.

Slobodan Simić

YU HAPPYGRAMI

Jača su dvojica
nego sam Radojica,
sami sebi velimo...
i uporno se delimo!

*

Srbi i Crnogorci
čine jednu naciju:
kao stvoreni su
za konfederaciju!

*

Nismo se sa Šiptarima
samo u jednom složili:
dok smo se mi delili,
oni su se množili!

*

Rade Jovanović

Srbi su žrtve velikih sila.
Najviše velike Srbije!

Rade Jovanović

***Za nas postoji samo jedan put.
Upravo ga tražimo!***

Dragan Rajičić

Prodali smo dušu đavolu. Sad je došao po ambalažu.

Vesna Denčić

- Običan čovek odgovara za svoje postupke. Političar za ono što nije uradio.
- DOS je postigao veliki uspeh. Još se nije raspao.
- DOS je obećao da će njegova vlast biti transparentna. I zaista, sve što su obećavali, ostalo je na transparentima.
- Poslanici vladajućih partija držali su se junački u Skupštini. Glas nisu pustili.
- Centralni zatvor biće pretvoren u zoo vrt. Uhapšene su krupne zverke.
- Socijalisti i julovci protestuju ispred Centralnog zatvora. A treba im samo lepo otvoriti vrata.
- Paradoks: Bivši predsednik je sve srušio, a biće uhapšen zbog bespravne gradnje.
- Država je vrsila likvidacije građana. A podsticana je i privatna inicijativa.
- Pozovi M. radi ubistva. Miloševića, Markovića, Marjanovića...

Aleksandar Čotrić

Vladajućoj koaliciji nije potrebna opozicija, što joj i ime govori.

Vesna Denčić

- Kod nas se za sve pitao jedan čovek. To proširuje krug odgovornih!

Rade Jovanović

- Predsednik je legalista. Poštuje sve odluke Predsednika.
- Ne možemo vam predati bivšeg Diktatora, dok nam ne otkrije svoju veštinu.

Slobodan Simić

- Bivšem predsedniku savest je čista. Samo što ne zna gde mu je.
- Oformljena je komisija za čuvanje lika i dela bivšeg predsednika, ali nikako da nađu šta je to što bi trebalo čuvati.
- Bivši predsednik može da izbegne Hag. Ima jedno grobno mesto gde ga nikada neće tražiti.

Đorđe Otašević

- Opravdano ne dozvoljavamo našim političarima da odu u Hag. Oni, kad negde odu, ne umeju da se vrate!
- Nećemo dozvoliti da nam ratni zločinci odu u Hag. Planirali smo ih za odgovornije funkcije!
- Ratni zločinci neće imati pravo glasa. Jedva smo im dozvolili i da se kandiduju!

Rade Jovanović

- Pošto priznaje samo sud svoje partije, traži da kaznu izdrži u partijskoj ćeliji.

Rastko Zakić

Konačno smo dobili novu vlast! Biće to pravo osveženje za satiru.

Vesna Denčić

DEUS EX MACHINA

S neba, u korpi, Bog se na zemlju spustio. Iz vazduha, na konopcu, među publiku poslao reč. Onu pravu. Najsvetiju. Ljudi je izgovaraju, prvo šapatom, a zatim sve glasnije, sve strasnije. S njom na usnama među one druge, znamo kakve, pojuriše. Da im tu reč bratskim poljupcem prenesu. Kako je izgovore, desetostruki eho na sve strane je raznosi.

Oni što se iz bratskog pohoda živi vra- tiše, skupiše se ispod korpe. Drugu reč, onu pravu, svetu, Bog na konop- cu spusti među njih. S njom u srcu na sve strane jurnuše. Kako je izgovore, petostruki eho na istok se širi.

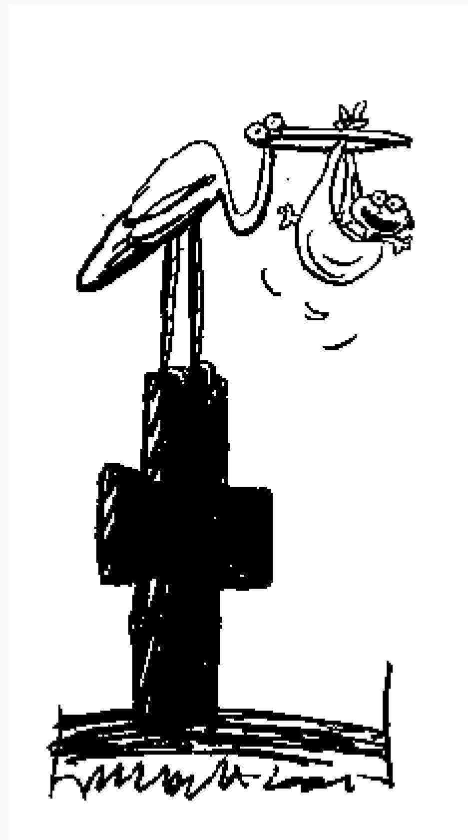
Neki i to preživeše. Bog iz korpe oštro ih pozva. I treću reč, onu pravu, na konopcu spusti među njih. Publika otvara usta i treću reč, onu pravu, nemo vrišti. Eho se ne čuje. Zemlja je za to sada suviše mala. Nad binom praz- na korpa lebdi. Gledaoci sa svih strana s rečju ka njoj idu.

Šta li to na konopcu visi?

Đorđe Otašević

Nema potrebe da menjate optužnicu. Dovoljno je da sudije i optuženi promene mesta!

Rade Jovanović

NOVI ČOVEK

Bačen je. Na đubrište istorije, u nedođiju i nepomen. Možda je još ovde, ali kao da nije. Koga je još briga gde je i da li je! Mi smo tu i pravimo novi svet. A za to nam treba novi čovek. Stari je pokazao kakav je. Novog ćemo čoveka vlastitim rukama napraviti, od brašna ga umesiti.

Mesimo ga, mesimo. Testo u vrelu rernu stavimo. Novog čoveka nestrpljivo očekujemo. Iz rerne ubrzo brašnjave glave proviruju. I ne znamo zašto nam se tako poznate čine.

Đorđe Otašević

Crne misli

Narod koga besmrtnici vode
mora svakoga časa
da ustaje iz mrtvih.

Neka se javi bar jedan jedini
koji je umro od gladi!

Pucali su u vis radi opomene.
Neverovatno kako su se građani
baš tada razleteli.

Srbija ima opasne pejzaže.
Čim vidik zapuca mi polegamo.

Mirno gledam kako mi dželat
potpaljuje lomaču.
Znam da za mene nema zime.

Stigao je gas.
Logor je živnuo.

Pri primeni sile glas razuma
prerasta u krik
i onda se mnogo jače čuje.

Pojedinci su imali svoje privatne
logore
što pokazuje da je tamo
u razvoju male privrede prednost data
genocidnim radnjama.

Giljotinirani je sam sa sobom
na izvesnom rastojanju.

Pri nabijanju na kolac
lako se moglo utvrditi
ko se i ranije isticao.

Identifikacija ukazuje da između nas
i naših neprijatelja
nema nikakve razlike.
Niko tu više ne liči na sebe.

Ne vidi se prst pred okom.
Sve je posečeno i povađeno!

Posmatrači su se našli
u unakrsnoj vatri.
Tako se ovde zagreva publika.

Mene kremirajte!
Situacija u zemlji je teška!

Vi mrtvi? Ma, nemojte da pričate!

Ispred vođe koji nam krči put
telohranitelji su sve pomlatili.

U ratna vremena život svakog civila
intimno je obogaćen vojnim
mešanjem.

Davljenici imaju samo jednu manu.
Mnogo piju!

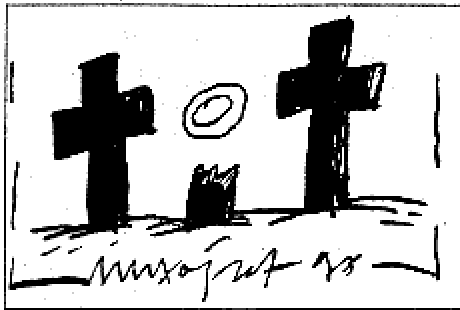
Žive nas sahranjuju.
Toliko smo mi jedan vitalan narod.

Raša Papeš

I komunisti imaju svoju slavu.
Zadušnice.

Mi idemo utabanim stazama.
Samo nam malo smetaju krstovi.

Slobodan Simić

Sumnjivo okupljanje reči

Ne možemo više da živimo zajedno.
To nas najviše kolje.

Ginemo iz patriotskih razloga,
a zadovoljstvo koje pri tom osećamo
je na drugom mestu.

Opet smo preživeli.
Toga smo se i plašili.

Nismo se takmičili u ubijanju.
Mi ne mešamo sport i politiku.

Nismo okrvavili ruke.
Krvi je bilo samo do kolena.

Smrt nismo odmah konstatovali
da se stanje pokojnika ne bi pogoršalo.

U našim zatvorima
svi se osećaju kao kod svoje kuće
jer živimo u slobodnoj zemlji.

Islednik već sve zna,
ali želi i optuženog da informiše.

Svedoci žele da čuju
zvanično tumačenje događaja
da bi mogli da kompletiraju utiske.

Očekuju se rekordni prinosi.
Biće žita za parastos!

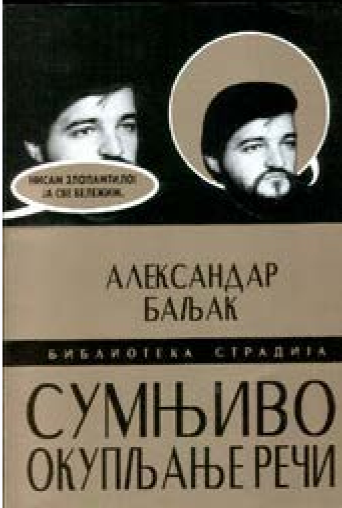
Aleksandar Baljak

Nove knjige

Sumnjivo okupljanje reči

Aleksandar Baljak,
Gutembergova galaksija, Beograd, 2000.

Kad reči postanu sumnjive i kada povrh toga počine sumnjivo okupljanje, onda bi to svakako moralo prestavljati znak za uzbunu. Uzbunu u nekoj normalnijoj zemlji i u nekim moralnijim glavama. Kome se to onda Aleksandar Baljak obraća svojom novom knjigom "Sumnjivo okupljanje reči"? Kome se, ustvari, on obraća poslednjih 20 godina, okupljajući svoje ubojite monumentalne minijature u četiri samostalne zbirke aforizama i dve antologije? Do onih kojima su "reči" upućene očigledno ne prodire, u suprotnom barem neko bi se zamislio nad paklom koji je na zemlji i u zemlji stvorio. Ostaje, dakle, ona fina profilisana publika istomišljenika, publika koja bi možda nešto slično rekla da ima talenat Aleksandra Baljka.

Kada se reči sumnjivo okupe u jednoj knjizi i kada ta knjiga dobije nagradu "Radoje Domanović" za najbolju knjigu u 2000. godini, logično je zaviriti pod korice - spomenika lepe reči:

> Nagrađena knjiga je užasno dosadna,
> ali se članovi žirija nisu dali zavarati.

Sposobnost pravljenja "viceva" na sopstveni račun, koja se provlači u svim Baljkovim knjigama, opovrgava tezu da su satiričari mračni tipovi, cinici, koji samo drugima pronalaze mane:

> Žene me seksualno zlostavljaju.
> Stalno me izbegavaju.

Šala na sopstveni račun po pitanju žena, nažalost nema uporište u šali kada je u pitanju vlast, pa bi se na pitanje da li se knjiga ***Sumnjivo okupljanje reči*** razlikuje od prethodnih Baljkovih knjiga ili je samo nastavak započetog ciklusa, moglo odgovoriti dvojako: i jeste i nije. Satiričar, kao hroničar vremena u kojem živimo, beleži i ismeva svaku ljudsku glupost, bilo da ona dolazi od strane vlasti ili običnog malog čoveka. Problem je što običan mali čovek ne može napraviti štetu širih razmera, pa shodno tome karikiranje karaktera češće ostaje u domenu duhovite primedbe, dok se prema onima koji odlučuju o pitanjima života i smrti upućuju otrovne strelice, čak i pod pretpostavkom da ih one nikada neće stići - što ne znači da ih ne treba zabeležiti:

> Nisam zlopamtilo.
> Ja sve beležim.

Pošto nije zlopamtilo, Baljak beleži mnogo toga - jer živi na izvoru gluposti. Talenat ovog naroda za pravljenje gluposti, nije ništa manji od talenta Aleksandra Baljka koji ume da je prepozna i apostrofira: "Valja pisati tako opasne satire, u kojima niko neće smeti da se prepozna.", zabeležio je 1987. godine u knjizi ***U granicama demokratije***. Od tada do danas granice demokratije su se pomerale, ili bolje rečeno viđenje demokratije se pomeralo:

> Rakete koje dolaze
> iz zemalja sa razvijenom demokratijom
> još u toku leta pretvaraju se
> u humanitarne pošiljke.

Dakle, pored standardnih tema: Vođa, vlast, policija, premlaćivanje, rat, ratni zločini, itd. "obradovani" smo i bombardovanjem. Taj ciklus nije bio tema prethodnih Baljkovih knjiga, i po tome se ona najviše razlikuje od ostalih. Sada, nakon okobarskih promena, ostaje nada da je taj ciklus završen, mada...

> U našoj tradiciji je
> da svaki čas raskidamo sa prošlošću.

Vesna Denčić

O Radoju Domanoviću

(Iz knjige: Jovan Deretić, *Kratka istorija srpske književnosti*, BIGZ, Beograd 1983.)

[...] Radoje Domanović (1873-1908) pripada suprotnoj, humorističko-satiričnoj tradiciji srpskog realizma, čiji je začetnik Glišić. Književni rad započeo je pripovetkama iz seoskog života u kojima se, kao i kod njegovih prethodnika, oseća oštra polarizacija između idealizacije i kritičkog razobličavanja, ali bez njihove snage i svežine. Najbolji deo njegova rada, satirične pripovetke, nastale su u nekoliko poslednjih i najcrnjih godina obrenovićevskog apsolutizma, između 1898. i 1903. Sin seoskog učitelja opozicionara, odgojen u duhu narodne poezije i *Gorskog vijenca*, kasnije kao profesor gimnazije zbog političkih uverenja proganjan, premeštan i otpuštan s posla, Domanović je, uz vatreno slobodoljublje, nosio ogorčenu mržnju na sve vidove tiranije, koja je nadahnula njegove najbolje političke satire. Posle pada apsolutizma (1903), nezadovoljan što se u zemlji tako malo izmenilo, razočaran u vlastitu stranku, odajući se sve više neurednu boemskom životu, on je pokušao da i u novim prilikama nastavi rad na političkoj satiri (izdavao je političko-satirični list "Stradija"), ali bez pređašnjeg uspeha. Umro je usamljen, ogorčen, siromašan, u 35. godini života.

Domanović je pisao humorističko-satirične pripovetke, u kojima sve što se zbiva ostaje u granicama realno mogućeg (*Pozorište u palanci*, *Glasam za slepca*, *Ne razumem* i dr.), humorističko-satirične pripovetke s elementima groteskne fantastike (*Marko Kraljević po drugi put među Srbima, Razmišljanje jednog običnog srpskog vola*), ali je najveći uspeh postigao u žanru alegorijsko-satirične priče, koju i uvodi u srpsku književnost (*Ukidanje strasti, Danga, Vođa, Mrtvo more, Stradija* i dr.).

Satirična vizija stvarnosti obično je uokvirena pričom o imaginarnom putovanju. Pisac, odnosno njegov zamenik u pripoveci, narator, putuje po svetu, na javi ili u snu, i stiže u nekakvu daleku, nepoznatu zemlju, koja se razlikuje od svega što je pre i posle toga video. Sve što se u njoj događa drukčije je od normalnog i prirodnog. Ljudi dobijaju ordene i priznanja za stvari zbog kojih se ide u zatvor, ministri se interesuju svačim, samo ne onim zašto su zaduženi, poslanici, koje postavlja ministar policije, uče ono što im je zadato da kažu u skupštini kao đaci lekcije (*Stradija*).

Najveća građanska vrlina jeste ropska poniznost pred predstavnicima vlasti. Građani se ponose što ih jašu kmetovi i panduri, s radošću prihvataju odredbu vlasti da se svakom udari žig na čelo kako bi se razlikovali od stranaca, čin žigosanja pretvara se u veliku svečanost, manifestaciju nacionalnih osećanja (*Danga*).

Školskim vaspitanjem i posebnim merama vlasti građani se odvraćaju od svake opasnosti, svakog rizika, svakog smelog poduhvata. Oni žive mirnim dremljivim životom, bez ambicija i strasti, bez vrlina i poroka, u kojem je aktivna jedino mržnja prema onom ko hoće nešto više da postigne, da se uzdigne iznad proseka (*Ukidanje strasti*, *Mrtvo more*).

U tim satirama Domanović gotovo nikad ne prikriva svoje prave namere. Ironičnim primedbama o "miloj nam i napaćenoj majci Srbiji" i drugim aluzijama, naročito u uvodnim delovima pripovetke, on nam jasno daje na znanje šta se krije iza čudnovate zemlje o kojoj govori, što doprinosi aktuelnosti i ubojitosti satirične žaoke ali isto tako ponekad narušava alegoričnost priče i smanjuje univerzalnost njenog značenja.

Pun sklad između satire i alegorije te posebnog i opšteg značenja postignut je u *Vođi*, najboljoj Domanovićevoj satiri, uzbudljivoj priči o kolektivnoj opsednutosti vođom. Čvrste unutarnje arhitektonike, ona se i formalno razlikuje od drugih njegovih satira, gde imamo mozaičku kompoziciju, ređanje više ili manje nezavisnih tematskih celina unutar okvirne priče.

OPOZICIONAR

Zemlju upropastiše, lopovi šiljoglavi. A da je to jedino! Godinama smo izolovani, od plate ni hleba ne mogu da se najedem, a mnogi ni toliko nemaju. E, vala, neće oni to više raditi! Idem pravo u sedište njihove stranke! Sve ću im reći. Nisam ja bilo ko. Ja sam ti ljuta opozicija! A kad sam već tu, mogao bih partijskom sekretaru kafu da skuvam. Čini mi se da voli slađu. Političkog protivnika treba poznavati do detalja. A vidi samo kakve su im pepeljare! Pa oni to nedelju dana nisu praznili! O prašini po policama neću ni da pričam. Prvo da ovo malo sredim, pa da im onda sve po spisku. Vidi što su naivni! Smeškaju mi se, još me i po ramenu tapšu. E, kad bi oni znali kakva sam ja ljuta opozicija. Ona najljuća i najtvrđa. Nepokolebljiva.

Gde sad da mi ispadne puna pepeljara iz ruke! O, barabe šiljoglave, biju me samo zato što sam opsovao državu i predsednika. Omaklo mi se, brate. Svakome to može da se desi. Bogami su jaki. Udaraju svojski. Jesam na podu, ali još nisam pobeđen. Ja sam ti ljuta opozicija. A takvi se ne predaju lako. Sada ću ja njima pokazati. Mogao bih, na primer, jezikom cipele da im očistim. Kad ja ližem, to se sve blista. Takvi smo mi opozicionari. Dobro je, prestali su da me biju. Podižu me i tapšu po ramenu. Gle! Od udaraca se moja glava ušpicila. Rekao bi čovek da sam i ja jedan od šiljoglavih. Čašu mi u ruku daju, sipaju piće. Pa, da nazdravimo! To će ih potpuno zavarati.

Bogami sam dobro potegnuo. Sve mi se vrti. Valjda ću naći put do kuće. One naivne šiljoglave budale napuniše mi torbu nekakvim uvozno-izvoznim dozvolama. Misle da sam njihov. Malo ću se sada odmoriti od opozicionarenja, samo ovih nekoliko šlepera da mi stigne i da robu rasprodam, ali kad posle opaučim po njima, videće oni šta može opozicija. Vidi, vidi! Obloglavi su došli do samog sedišta partije šiljoglavih! Kao da nešto spremaju. Bolje da se ja sklonim. Izgleda da će ovde biti velike gužve. Au, što prašti! Sreća da sada nisam na ulici.

Gotovo?! Jeste. Pobedili smo! Ura! A sada da pogledam ko je pobedio. Naši, naravno, samo koji? Obloglavi! Znao sam da ćemo pobediti. Kako su samo prašnjavi. Nije nam, vala, bilo lako. Moram da ih malo očetkam. A vidi što su im tek cipele prašnjave. Kad ja ližem, to se sve blista. Tapšu me po ramenu, po glavi, nego šta. Godinama smo se protiv istog neprijatelja borili. A moja glava kao da je od plastelina. Od tapšanja je skroz obla. Obloglavi mi se smeškaju, čašu mi u ruku daju. Pa, da nazdravimo za našu pobedu! Bogami, nije lako biti opozicionar. Od ovoliko alkohola mogla bi i jetra da mi strada.

Đorđe Otašević

Besana noć

Kad me tako uhvati nesanica kao noćas, inače spavam mirnim snom pravednika, prosto ne znam kud da se denem. A i novinari, kao da su vidoviti pa znaju da ne spavam, odmah počnu da me zivkaju telefonom i postavljaju nebulozna pitanja: te što ne spavam u tri ujutro, te kako sam, te šta radim u ove sitne sate...?

"Upravo pijem kafu sa svojim drugovima ovde", odgovaram iznenađen pitanjima, "i mnogo sam dobro". Šta je tu čudno? Ima li ičeg normalnijeg od toga da kad te u tri ujutru probudi omiljena rafalna muzika, sedneš da popiješ kaficu i uživaš u prizoru?

Pitajte vi one specijalce, kažem im, one unezverene tipove što mi se vrzmaju oko kuće, pitajte njih šta rade u ovo doba? I pogledajte samo kako su smešni: natakli one tesne čarape na glavu, kao da nisu mogli da nađu veći broj, i moraju svaki čas da ih navlače da se uguše, jer im se rupa za usta penje iznad nosa. I kakve su mi to nindže u farmerkama? Kad god prođe neki automobil dupe im zasvetli, još će neki manijak da ih upuca, tek onako, šale radi.

Zar oni ne znaju da sam ja gospodar mraka i da se ne plašim tih noćnih spodoba! Mnogo opasnije sam ja iškolovao! Sve diplomirani grobari! A ne ove šmoklje u farmerkama, koji se češu i drapaju, uplašili se, valjda? Gledaj ih samo koliko su trapavi, ne bi me začudilo ni da im hekleri iz ruku ispadnu. Jedva da su jedno staklo uspeli da razbiju. Doduše, i to je podvig, mogli smo i pre toga da ih upucamo. Ali večeras nam nije bilo do toga. Večeras smo pomalo sentimentalno raspoloženi, jer već nekoliko meseci nismo videli toliko policije na okupu, pa nam se nešto stužilo oko srca. Evo i moja porodica, okrnjena, se rasplakala od divote prizora.

Nego, zapričah se ja, ohladi mi se kafica, a i drugovi čekaju da proćaskamo u ovo vetrovito svitanje, jer ko zna kada će nam se ponovo pružiti prilika da ovako mirno posedimo.

Vesna Denčić

PEVALI SU: "ZEMLJO MOJA."
A ONDA SU POSTALI AMBASADORI...

Tomislav Trbojević

S L O B O D NJ A K
(novokomponovana starogradska)

Na Dedinju sedim
kad god stignem
(Opa bato!)
Nema šanse
da s' odavde dignem
(Opa bato!)

Levo-desno (R: više X)
nigde moga Haga...
Koštunice
ala si mi draga...

Hoće da mi sude -
al' kod kuće...
(Malo morgen!)
Tamo hladno
a kod kuće - vruće...
(Drž' se sada!)

Levo-desno (R: više X)
nigde moga Haga...
Koštunice
ala si mi draga!

Tomislav Trbojević

SRPSKI ODISEJ

(posveta Panonskom mornaru)

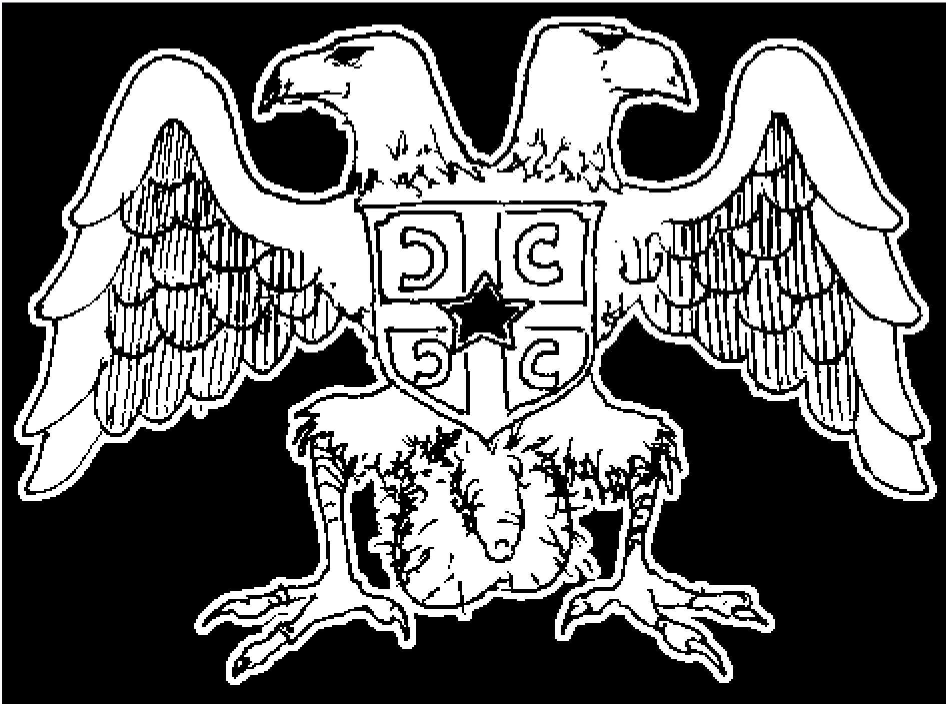
Gledam Pakrac, Knin i Liku
s Fruške Gore
gledam tako a u duši lom
tu je nekad kažu knjige - bilo Srba
a sad ih je malo ostalo...

Rođeni sam srbo-četnik ko Kapetan
il' još bolje kao Robin Kuk -
u Srbiji usred gliba nisam sretan
nasankan u ratu Srpski vuk...

Mog Roda nema i ne znam šta da
radim
moj sin mi kaže da ni Šiptar nije loš -
mog Roda nema al još živim u nadi
da možda ipak negde srešćemo se još.

O gde baš mene da tako nešto snađe
ovo je priča i za suze i za smeh -
poneki čovek možda ostane bez braće
ali bez Roda to je izuzetan peh.

Tomislav Trbojević

***Demokratija je još u povoju,
a borci za demokratiju već dosta znaju.
Znaju i gde zeka pije vodu.***

Milan Beštić

- Ne plašim se što je demokratija ugrožena.
  To je daleko od nas.
- Neću da govorim o režimu.
  Kad su se oni mene setili?
- Izgubili smo orijentaciju.
  Obrstili smo mahovinu s drveća.
- Na pola smo puta do pravičnosti.
  Pravi ljudi su na pogrešnim mestima.

Aleksandar Novaković

SRPSKA DEMOKRATIJA

Kad su došle promene, u preduzeću je zavladalo veliko oduševljenje. "Najzad sloboda!" govorili su ljudi na svakom koraku. "Gotovo je!" radovali su se po kancelarijama.

Tada su ovi mlađi zakazali zbor radnih lju- di sa samo jednom tačkom dnevnog reda: izbor novog direktora. "Dosta je bilo ko- mandovanja i naređivanja" vikao je jedan sa bradom. "Sada ćemo SAMI da biramo svoje predstavnike! To je demokratija!!"

Aplauz se prolomio iz sve snage, a nas je opila neka lepota i milina. "Dočekasmo i ovaj dan!" skoro je plakao kolega do mene. "Hvala ti, bože!"

Mlade kolege su u međuvremenu donele praznu kutiju od usisivača i stavili je na sred sale. "Svako od vas zna i ume da proceni ko je među nama najbolji i najpoošteniji" vikao je i dalje razbarušeni bradonja. "Zato, drage kolege, izaberimo među nama najboljeg!"

Novoimenovana izborna komisija nam je podelila bele listiće i pristupili smo glasanju. Kutija je brzo bila puna i komisija je obavila i brojanje. Rezultati su bili potpuno iznenađujući: 542 kandidata dobilo je po jedan glas!

Sad čekamo da neko povuče kandidaturu.

Slobodan Simić

***Obnova zemlje trajaće duže od razaranja
zato što su graditelji izdržljiviji od rušitelja.***

Milan Beštić

**Neću više da koristim prezervativ.
Uvek mi pokvari frizuru.**

Dejan Milojević

Školski meci

Dobio sam keca iz fizike,
jer sam rekao da me privlači isti pol.

Da sam sa školskom drugaricom radio francuski, ne bih danas bio tata!

Cicinim grudima ne odgovaraju ocene od 1 do 5!

Da sam profesor,
ja bih svaku studentkinju pitao!

Moja devojka vanredno studira,
ali redovno pada!

Maca je skupo platila to što je poverovala da je bezopasan školski metak!

Najviše me muči jedinica profesora matematike. Nimfomanka je!

Među profesorima je zavladala panika. Danas studentkinje traže previše!

Nije čudo što ne odgovaram profesoru hemije. Više bih odgovarao njegovoj kćerki!

Rade Jovanović

Žena koja češće menja muškarce nego gaće, ne bi ni trebalo da ih nosi.

Napravila je od mene idiota.
A bio sam obična budala.

Ako vodite ljubav sa operskom pevačicom, čuće vas ceo komšiluk.

Dejan Milojević

Toliko vodim računa o bezbednom seksu da ni vesti ne gledam bez kondoma.

Gadim se tipova sa edipovim kompleksom. Takve samo majka može da voli.

Zoran Milić

**Istetovirao sam ružu na nezgodno mesto.
Umesto da miriše, ona smrdi.**

Dejan Milojević